

Sygn. akt I C 1050/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Anna Lisowska
Protokolant:	sekretarz sądowy Judyta Masłowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 kwietnia 2019 r. w Piszcu

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko H. G.

o zapłatę

o r z e k a

Powództwo oddała.

Sygn. akt I C 1050/17 upr

UZASADNIENIE

W dniu 24 lipca 2017 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wytoczyła powództwo przeciwko H. G. o zapłatę kwoty 367,26 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w dniu 27 października 2010 roku pozwana zawarła z (...)Spółką Akcyjną z siedzibą W. umowę abonencką numer (...), której przedmiotem było świadczenie przez (...)usług telewizji satelitarnej. Na czas umowy pozwanej wydany został dekodery. Zgodnie z Regulaminem świadczenia usług, w przypadku rozwiązania lub wygaśnięcia umowy pozwana zobowiązana była do zwrotu dekodera. Niezwrócenie dekodera z umówionym terminie, uprawniało (...) S.A. do naliczenia kary umownej w wysokości 340,00 złotych. Z uwagi na fakt, że umowa została rozwiązana, a pozwana nie zwróciła dekodera w terminie, (...) S.A. obciążył pozwaną karą umowną wystawiając w dniu 17 maja 2016 roku notę obciążeniową numer (...). Termin płatności noty przypadał na dzień 31 maja 2016 roku. (...) S.A. wezwał pozwaną do zapłaty powyższej kary umownej, jednak określony termin upłynął bezskutecznie. Przedmiotową wierzytelność (...) S.A. na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 14 lipca 2016 roku sprzedał powódce. Powódka zawiadomiła pisemnie pozwaną o cesji wierzytelności, zmianie wierzyciela i obowiązku spełnienia świadczenia na rzecz powódki. Powódka podjęła bezskuteczne próby polubownego zakończenia sporu.

Powódka wskazała, że na kwotę dochodzoną pozvem składa się kwota 340,00 złotych tytułem kary umownej za niezwrócenie dekodera oraz kwota 27,26 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych za okres od 1 czerwca 2016 roku do dnia 23 lipca 2017 roku.

Pozwana H. G., mimo należytego powiadomienia jej o terminie, nie stawiała się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie złożyła żadnych wyjaśnień i nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 27 października 2010 roku H. G. zawarła z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę abonencką numer (...), w ramach której został jej udostępniony sprzęt w postaci dekodera i karty dekodującej. Umowa została zawarta na 29 miesięcy.

Zgodnie z § 6 ust. 3, 9 i 11 Regulaminu świadczenia usług przez (...) S.A., udostępniony dekodery i karta dekodująca stanowiły własność (...). W przypadku rozwiązania bądź wygaśnięcia umowy abonenckiej, abonent był zobowiązany do zwrotu udostępnionego mu dekodera i karty dekodującej w terminie do 30 dni od rozwiązania/wygaśnięcia umowy na adres (...). W przeciwnym razie zobowiązany był do uiszczenia kary umownej w wysokości określonej w Cenniku. W tym przypadku w wysokości 340,00 złotych.

W dniu 17 maja 2016 roku (...) Spółka Akcyjna wystawiła w stosunku do H. G. notę obciążeniową numer (...) na kwotę 340,00 złotych, tytułem kary umownej za brak zwrotu sprzętu, z terminem płatności do 31 maja 2016 roku. Zakreślony termin upłynął bezskutecznie.

(dowód: umowa abonencka k. 34-35; protokół odbioru udostępnionego sprzętu k. 36; nota obciążeniowa k. 37; regulamin świadczenia usług k. 39-40v; cennik sprzętu k. 38)

Na podstawie umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 14 lipca 2016 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zbyła przysługującą jej względem H. G. wierzytelność, wynikającą z noty obciążeniowej numer (...) z dnia 17 maja roku, na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W..

(dowód: umowa przelewu wierzytelności k. 29-33)

Sąd zważył, co następuje:

W związku z niestawieniem się pozwanej H. G. na posiedzeniu wyznaczonym na rozprawę i brakiem jakichkolwiek wyjaśnień, Sąd zobligowany był do wydania w przedmiotowej sprawie wyroku zaocznego (art. 339 § 1 k.p.c.).

Zgodnie z treścią art. 339 § 2 k.p.c., w wypadku wydania przez Sąd wyroku zaocznego, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Twierdzenia pozwu uznaje się za budzące uzasadnione wątpliwości, m.in. w sytuacji, gdy dowody i twierdzenia przedstawione przez powoda są niekompletne, pozostawiają wątpliwości co do okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sporu, nie przedstawiają pełnego obrazu rzeczywistości. W takiej sytuacji wydając wyrok sąd nie może oprzeć się wyłącznie na twierdzeniach powoda i należy przeprowadzić postępowanie dowodowe celem wyjaśnienia powstałych wątpliwości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 sierpnia 1972 r. w sprawie III CR 153/72).

W myśl art. 117 § 1 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu.

W przedmiotowej sprawie powódka niewątpliwie dochodzi roszczenia majątkowego – domaga się bowiem zasądzenia na jej rzecz od pozwanej kwoty 367,26 złotych wraz z odsetkami. Zgłoszone przez powódkę roszczenie nie jest objęte żadnym wyjątkiem od zasady przedawniania się roszczeń majątkowych.

Przedawnienie jest instytucją prawa bezwzględnie obowiązującego (*ius cogens*) i regulujące je przepisy nie mogą być uchylone lub zmienione wolą stron – zgodnie z treścią przepisu art. 119 k.c., terminy przedawnienia nie mogą być skracane ani przedłużane przez czynność prawną.

Ustawą z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, która weszła w życie 9 lipca 2018 roku, do art. 117 k.c. dodany został § 2¹, zgodnie z którym po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.

W związku z powyższym, to na sąd, racjonalny ustawodawca nałożył obowiązek badania terminu przedawnienia z urzędu, również co roszczeń zawisłych przed sądem przed dniem wejścia w życie przepisów nowelizacyjnych, gdyż zgodnie z art. 5 ust 4 cytowanej wyżej ustawy nowelizującej z dnia 13 kwietnia 2018 roku, roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie nowelizującej.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 cytowanej wyżej ustawy nowelizującej, jeżeli zgodnie z kodeksem cywilnym, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą, termin przedawnienia jest krótszy niż według przepisów dotychczasowych, bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się z dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej. Jeżeli jednak przedawnienie, którego bieg terminu rozpoczął się przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej, nastąpiłoby przy uwzględnieniu dotychczasowego terminu przedawnienia wcześniej, to przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu.

Zgodnie z treścią art. 118 k.c., w brzmieniu sprzed wejścia w życie ustawy nowelizującej, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Nie ulega wątpliwości, że roszczenie o zapłatę kary umownej za niezwrócenie dekodera i karty dekodującej, mieści się w zakresie działalności gospodarczej prowadzonej przez (...) S.A., dlatego ulega przedawnieniu w terminie 3 lat od daty wymagalności. Chyba, że wierzyciel uzyska prawomocne orzeczenie sądu lub innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju albo orzeczenie sądu polubownego, stwierdzające jego roszczenie, wówczas termin przedawnienia wynosił będzie lat dziesięć (art. 125 § 1 k.c. sprzed nowelizacji). Z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową nie wynika, aby w przeszłości wierzyciel uzyskał orzeczenie sądu stwierdzające przedmiotowe roszczenie, dlatego w niniejszej sprawie obowiązuje trzyletni termin przedawnienia.

Odnośnie terminu, od którego zaczyna biec przedawnienie należy odwołać się do art. 120 § 1 zd. 1 k.c., w myśl którego bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową nie wynika, aby przedmiotowa umowa abonencka została wypowiedziana. W związku z tym Sąd przyjął, iż umowa ta uległa rozwiązaniu wraz z upływem okresu, na jaki została zawarta (29 miesięcy), to jest w dniu 27 marca 2013 roku. Natomiast zgodnie z § 6 pkt 9. i 11. Regulaminu świadczenia usług przez (...), pozwana zobowiązana była do zwrotu udostępnionego jej dekodera i karty dekodującej w terminie do 30 dni od daty rozwiązania/wygaśnięcia umowy abonenckiej, pod rygorem obciążenia jej karą umowną w wysokości określonej w Cenniku. Zważywszy na powyższe stwierdzić należy, że roszczenie o zapłatę kary umownej za brak zwrotu dekodera i karty dekodującej stało się wymagalne z upływem 30 dni licząc od dnia 27 marca 2013 roku, a więc z dniem 27 kwietnia 2013 roku. Wobec tego, dochodzone przez powódkę roszczenie przedawniło się z dniem 27 kwietnia 2016 roku.

Bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju, albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia roszczenia lub zabezpieczenia (art. 123 § 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje. Przerwanie biegu terminu przedawnienia wyłącznie może wynikać z zachowania wierzyciela lub dłużnika. Przyczynami przerwania biegu terminu przedawnienia mogą być zarówno zdarzenia (czynności) w znaczeniu materialnoprawnym (uznanie roszczenia), jak i o charakterze procesowym (wniesienie powództwa w celu dochodzenia roszczenia).

Strona powodowa nie udowodniła, aby w niniejszej sprawie doszło do przerwania biegu przedawnienia. Również czynność procesowa podjęta przez powódkę, a polegająca na wniesieniu niniejszego pozwu o zapłatę (24 lipiec 2017 roku), nie przerwała biegu terminu przedawnienia, gdyż została podjęta już po upływie tegoż terminu.

W związku z przedawnieniem roszczenia głównego, przedawnieniu uległo także roszczenie o odsetki. Należy bowiem podkreślić, że odsetki stanowią świadczenie pieniężne uboczne dłużnika, o charakterze okresowym w rozumieniu art. 118 k.c. Najczęściej są liczone w stosunku rocznym procentowo do świadczenia głównego. Termin trzyletni przedawnienia roszczenia o odsetki jest niezależny od tego, czy roszczenie główne jest związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, czy takim nie jest, jednak roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego (vide uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2005 roku w sprawie III CZP 42/04).

W tym stanie sprawy, uznając, iż roszczenie powódki, główne i o odsetki, względem pozwanej H. G., wynikające z kary umownej za niezwrócenie sprzętu, uległo przedawnieniu, Sąd na podstawie art. 118 k.c. w zw. art. 117 § 2¹ k.c. powództwo oddalił.